

Реке уцвељених грађана сливале су се ка Народној скупштини, у чијем је холу - на најбоље фугованом делу мермерног пода - била изложена празна министарска фотеља.

Зубато фебруарско сунце обасјавало је барјаке државних институција, на којима је застава била спуштена на три четврт копља. Обичај да се заставе поставе на пола копља овај пут је мало модификован, јер су надлежни државни органи проценили да трагедија која је погодила земљу и народ није превелика, али, опет, није ни занемарљива. Те се нашло компромисно решење које задовољава оба аспекта овог жалосног догађаја - државне заставе су биле по фртал копља дужине далеко и од своје нормалне и од своје комеморативне позиције на копљима, обележавајући тако одлазак министра с његовог положаја.

Слично томе решене су и остале манифестације националне жалости: електронски медији емитовали су ни тужну ни радосну већ само меланхоличну музику. Црквена звона звоњнула су само по једном, тек толико да се огласи и религиозна, такорећи богонеугодна димензија ове пригоде. У том духу, позоришне и биоскопске представе нису биле одлагане, али су се публици приказивале само до пола. Гледаоци су при изласку из сала добијали упутства да чувају карте, јер ће при паду неког другог министра моћи да се одгледају и друге половине прекинутих уметничких садржаја.

Реке уцвељених грађана сливале су се ка Народној скупштини, у чијем је холу - на најбоље фугованом делу мермерног пода - била изложена празна министарска фотеља. На фотељу је с времена на време седао и одмах потом устајао привремено постављени Вршилац Дужности, тиме симболично показујући суштинску незаменљивост свог претходника. Око, дакле, већином времена празне фотеље смењивали су се најближи

сарадници и још ближи политички саборци министра, мирно и достојанствено стојећи у почасној стражи, окренутој ка непрекидној колони људи у мимоходу. Није био редак случај да понеки од грађана, са сузама у очима и марамицама у рукама, застану и наслоне руку на наслон кожне фотеље отишавшег. Ова потресна слика, у својој драматичној укупности, говорила је о још неиспитаним дубинама националне свести о одговорности, пристојности и моралности овог тужног догађаја. Први пут у модерној историји, наравно.

Елем, у за то предвиђено време, фотеља је спуштена на топовски лафет домаће производње, прикачен на свеже окречени прототип борбеног возила Лазар 2, поноса наше наменске индустрије, чија ће серијска производња почети највероватније током предстојеће изборне кампање, ако не и у сам дан изборне тишине. Иза лафета у част одлазећег министра у колону су стали многобројни ожалашћени: на челу колоне налазили су се неки сада такође бивши министри, а један од њих је у рукама чак имао и букет свежег маслинастозеленог биља, управо убраног на пашњацима руралног Врачара. Непосредно иза чела колоне, део поворке чинили су бројни припадници седме силе - део њих пао је на колена у знак жалости због ономад прерано укључене камере, а део је грцајући од туге јео бајате ђевапе, још ономад комеморативно испечене у част одлазећег.

Колона је потом кренула у правцу Министарства одбране, где је испражњена фотеља требало да нађе своје трајно почивалиште, негде видно истакнута у знак сећања на њеног попуњаваоца. Програмом је било предвиђено да, при доласку колоне на место одлагања остатака функције, буде испаљен почасни плотун из руског ракетног система С-300. Од планираног се морало одустати из два разлога: са једне стране нема шансе да се има 160 милиона долара за куповину правог система, а са друге стране недавно поклоњена макета није обећавала адекватну јачину плотуна. Фотеља је стога испраћена у просторије Министарства уз уобичајену паљбу почасног строја војске, чиме су уједно доказане многе невероватне ствари: да војска и даље постоји, да може бар нечим и из нечег да пуца, као и да та оружана формација макар у оваквој пригоди има неке везе са Министарством. Присутни су ове неумитне чињенице поздравили бурним аплаузом, уједно пријатно изненађени освежавајућом меморијом по питању стварних разлога постојања и Функције и њеног доскорашњег носиоца.

Потом се све завршило. Тужни скуп се разишао, Лазар 2 и припадајући му лафет одшкрипутали су према свом прототипишту, а у ваздуху је остало да виси неодговорено питање: има ли смисла да нас ико више икад нападне, кад нам је сад овако ослабљена одбрана?

Слава јој.

(Новости)